

Summary :

Symeon was sent to Kibossa by the emperor Constantine IV Pogonatos ca. 682, in order to put a stop to the Paulician Constantine-Silouanos's teaching. While interrogation of the Paulicians, Symeon was influenced by their faith and was converted to it. After three years in Constantinople, he returned to Kibossa ca. 685, succeeded Constantine as the teacher of the Paulicians and renamed himself Titos. He was burned to death ca. 688.

Other Names

Titos

Date and Place of Birth

Date and Place of Death

ca. 688, Colonea

Main Role

official, Paulician teacher

1. Birth – Family

Symeon's time and place of birth are not known. It is clear, however, that he was not of [armenian origin](#), as most teachers of the [Paulicians](#), but a Byzantine. He may have been born in [Constantinople](#), but there are no available evidence confirming that, apart from the fact that he owned a residence in the capital.

2. Upbringing – Education

Although no details about Symeon's upbringing and education are known, one can assume that he continued his studies beyond the mere [enkyklios paideia](#), since he was hired in the imperial service. The sources mention that he had received no theological education. As a result, he was easily influenced by the ideas of the Paulicians, which the Church condemned as heretic.

3. Action

3.1. Symeon in the imperial service

Symeon served as a [basilikos](#) in the court of the Byzantine emperor [Constantine IV](#) (668-685) in Constantinople. When in 682 the emperor was informed of the teaching of the Paulician [Constantine-Silouanos](#) in Kibossa of Colonea, he immediately sent Symeon there, on orders to arrest all the Paulicians and their teacher.¹ Constantine-Silouanos was to be stoned to death, while his students were to be handed over by Symeon to the local ecclesiastical authorities, in order to be catechized anew and return to the orthodox faith.

Symeon arrived at Kibossa and arrested all the Paulicians, along with their teacher, with the help of Tryphon, a local official. He then led them to the southern part of the [walls](#) of Colonea, to a place which was later called Soros (mean. «pile», from the pile of stones ready to be used for stoning), stood Constantine-Silouanos facing them and ordered them to stone him to death. The Paulicians, however, while pretending to obey Symeon's order, tried not to harm their teacher. But Constantine-Silouanos' foster son, Justus, who had been initiated to the heresy of the Paulicians by his foster father, fatally wounded and killed Constantine-Silouanos.

3.2. Symeon as a heresiarch

Following Constantine-Silouanos' execution, Symeon interrogated the Paulicians before handing them over to the local ecclesiastical authorities. Being completely ignorant of theological issues, Symeon was deeply influenced by the faith of the Paulicians and was

converted to it. As a result, when Symeon returned to Constantinople, he retired to his house and studied the doctrines of the Paulicians for three years, refraining from his duties in the imperial service.

In ca. 685, Symeon left Constantinople secretly and returned to Kibossa.² He gathered the remaining Paulicians (those who had not renounced their faith despite their being catechized by the local church) and succeeded Constantine-Silouanos as their teacher. Imitating the latter, he renamed himself Titos, the name of [Apostle Paul's](#) student and first bishop of Crete. Symeon-Titos remained in Kibossa and taught for three years.

4. Death

In ca. 688, a conflict arose between Symeon-Titos and Justus, Constantine-Silouanos' foster son.³ The latter, although he was personally responsible for the death of the first teacher of the Paulicians, had retained his place in 'Makedonia', the community of the Paulicians of Kibossa. The reason for his conflict with the teacher Symeon-Titos was their disagreement about the interpretation of an excerpt from the 'Epistle to Colossians' of Apostle Paul. Justus expressed his doubts about the righteousness of the teachings of the Paulicians. When Symeon-Titos failed to provide him with a clear answer, Justus turned to the bishop of Colonea to receive an interpretation of the excerpt. Justus disclosed the teachings of Symeon-Titos and the names of all the members of the community to the bishop.

The bishop informed the emperor Justinian II (685-695, 705-711), who ordered the arrest and interrogation of all the Paulicians. He also ordered that all those who showed no remorse or those who had pretended that they had renounced their faith but had remained faithful, should be burned to death, along with their teacher. The bishop arrested Symeon-Titos and the Paulicians, led them to Soros (the same place by the walls of Colonea where Constantine-Silouanos had been stoned to death) and burned to death Symeon-Titos and many of his disciples.

5. Assessment

Orthodox Byzantines judged Symeon-Titos negatively.⁴ In order to explain his conversion to the paulician doctrine, they considered Symeon-Titos inane and ignorant with regard to theological issues, thus an easy target for the fallacy of the Paulicians. They believed that his greatest fault was drawing new students to the community and they compared him to a *cetos* (the biblical sea monster, a pun on his «apostolic» surname Titos) that draws sailors to the bottom of the sea. This pun appears in [Petrus Siculus](#), whose [work](#) is the most important source on the history of the Paulicians.⁵ Some other researchers express similar opinions, believing that Symeon-Titos, being a Byzantine and former imperial official, was able to draw a greater number of Byzantines to the community of the Paulicians than Constantine-Silouanos, who was of armenian origin. On the other hand, the Paulicians considered Symeon-Titos and all their teachers a match of Christ's Apostles and refused to condemn him when arrested and asked to renounce their faith.

1. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 117, n. 15; and p. 121, n. 34, dates Symeon's mission and Constantine-Silouanos' death in the year 681. Αναστασίου, Ι. Ε., *Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων* (Athens 1959), p. 37, dates Constantine-Silouanos' death between the years 682 and 685.

2. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 121, n. 34, dates Symeon-Titos' stay in Constantinople from 681 to 684.

3. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 121, n. 34, dates Symeon-Titos' death in the year 687. Αναστασίου, Ι. Ε., *Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων* (Athens 1959), p. 40, dates his death between the years 690 and 695.

4. The most important sources about Symeon-Titos are Petrus Siculus, Peter Hegoumenos and patriarch Photios. Both Grégoire, H., "Sur l'histoire des Pauliciens", *Académie royale de Belgique. Bulletin de la Classe des Lettres et des Sciences morales et politiques* 22 (1936), pp. 224-226, and Loos,

M., "Deux contributions a l'histoire des Pauliciens, I, A propos des sources grecques refletant des Pauliciens", *Byzantinoslavica* 17 (1956), pp. 19-57, identify Petros Siculus with Peter Hegoumenos. Grégoire claims that the historical work of Peter Hegoumenos on the Paulicians is a summary of the 'History of the Paulicians' of Petrus Siculus. Loos disagrees and claims that the historical work of Peter Hegoumenos was written before the 'History of the Paulicians'.

5. «Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Memoires* 4 (1970), 45.18-29.

Bibliography :

	Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου Μ. , "Η ανόρθωση", <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους Η'</i> , Αθήνα 1979, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους
	Αναστασίου Ι.Ε. , <i>Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων</i> , Αθήνα 1959
	Χριστοφιλοπούλου Α. , <i>Βυζαντινή Ιστορία 2:1</i> , Θεσσαλονίκη 1993
	Garsoïan N. , <i>The Paulician Heresy. A Study of the Origin and Development of Paulicianism in Armenia and the Eastern Provinces of the Byzantine Empire</i> , The Hague – Paris 1967
	Ostrogorsky G. , <i>Ιστορία του βυζαντινού κράτους 2</i> , Αθήνα 1979, Παναγόπουλος, Ι. (μτφρ.)
	Runciman S. , <i>The Medieval Manichee. A Study of the Christian Dualist Heresy</i> , Cambridge 1947
	Grégoire H. , "Sur l'histoire des Pauliciens", <i>Académie royale de Belgique. Bulletin de la Classe des Lettres et des Sciences morales et politiques</i> , 22, 1936, 224-226
	Lemerle P. , "L'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure d'après les sources grecques", <i>Travaux et Mémoires</i> , 5, 1973, 1-144
	Loos M. , "Deux contributions à l'histoire des Pauliciens I: À propos des sources grecques reflétant des Pauliciens", <i>Byzantinoslavica</i> , 17, 1956, 19-57
	Ludwig C. , "Wer hat was in welcher Absicht wie beschrieben? Bemerkungen zur Historia des Petros Sikeliotes über die Paulikianer", Berger, A. et al. (eds), <i>Varia II</i> , Bonn 1987, ΠΟΙΚΙΛΙΑ BYZANTINA 6, 149-227
	Πέτρος Σικελιώτης , <i>Ιστορία, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970
	Γεώργιος Μοναχός , <i>Χρονικόν</i> , de Boor, C. (ed.), <i>Georgii Monachi Chronicon</i> , Leipzig 1904
	"Makarios, ap. 4672", Lilie, R.-J. et al. (eds), <i>Prosopographie der Mittelbyzantinischen Zeit. Erste Abteilung (641-867)</i> , Berlin – New York 2000, 120-123
	Πέτρος Ηγούμενος , <i>Περί Παυλικιανών των και Μανιχαίων, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970
	Φώτιος Πατριάρχης , <i>Διήγησις της νεοφανούς των Μανιχαίων αναβλαστήσεως, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970

Glossary :

	basilikos
A dignitary of the Byzantine imperial court, responsible for escorting and supervising foreign delegates, but occasionally assigned with other missions too.	
	enkyklios education
The secondary education in Byzantium. The students, from 12 years old, were taught grammar, rhetorics and eloquence.	

Sources

«Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 43.25-47.16.

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 82.1-2, 83.1-5.

«Photius, Récit de la réapparition des Manichéens», Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 143.4-145.20.

Quotations

The Byzantine monk Petrus Siculus (9th C.) accounts the activity of Symeon-Titos:

Καὶ δὴ ἐν ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ διατρίψας ἐκεῖσε, πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων πλανήσας, ἀξίαν τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου ἐδέξατο. Ὁ γὰρ βασιλεὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως μαθὼν τὰ κατ' αὐτόν, ἀποστέλλει βασιλικόν τινα, Συμεῶνα καλούμενον, παραγγείλας αὐτῷ λιθοβολῆσαι τὸν τῆς κακίας ἐργάτην, τοὺς δὲ μαθητὰς αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀγνοίας ἀπατηθέντας ἐν ἐκκλησίαις θεοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν παραδοθῆναι καὶ διόρθωσιν, εἰ καὶ ἀδιόρθωτοι ἔμειναν· ὅπερ καὶ γέγονεν. Ἐλθὼν γὰρ ὁ Συμεὼν, καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τινα τῶν ἐκεῖσε ἀρχόντων τοῦνομα Τρύφωνα, καὶ γενόμενος ἐπὶ τοῦ τόπου, συλλαμβάνει τοὺς πάντας καὶ, ἐνέγκας αὐτοὺς κατὰ τὸ νότιον μέρος τοῦ κάστρου Κολωνείας, ἴστησι τὸν δειλαιον, καὶ τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς κατέναντι αὐτοῦ, οἷς καὶ παρεκελεύσατο λιθοβολῆσαι αὐτόν. Οἱ δὲ τοὺς λίθους λαμβάνοντες, καὶ ὡς πρὸς τὰς ἑαυτῶν ζώνας τὰς χεῖρας προσκλίνοντες, ὀπισθοφανῶς τῆς χειρὸς τοὺς λίθους ἠκόντιζον, φειδόμενοι τοῦ οἰκείου διδασκάλου, ὡς ἄτε δὴ ἐκ θεοῦ ἀποσταλέντος αὐτοῖς. Οὗτος οὖν ὁ Σαλοάνους πρὸ χρόνων τινῶν Ἰουστὸν τινα καλούμενον εἰς υἰοθεσίαν λαβὼν, καὶ τὴν μανιχαϊκὴν διδάξας αἴρσειν, ἀξίαν τῆς ἀνατροφῆς καὶ διδασκαλίας τὸ τηνικάδε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀμοιβὴν ἐδέξατο. Ἐπιταχθεὶς γὰρ παρὰ τοῦ βασιλικοῦ ὁ Ἰουστός καὶ δραξάμενος λίθον, ὡς νέον Γολιάθ τοῦτον πατάξας ἀπέκτεινεν· καὶ ἦλθεν ἐπ' αὐτῷ ἡ δαυϊτικὴ φωνὴ ἢ λέγουσα· «Λάκκον ὠρυξεν καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν», καὶ «ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ.» Ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος διὰ τοὺς συναχθέντας ἐπ' αὐτῷ λίθους Σωρὸς ἐκλήθη μέχρι τῆς σήμερον. Κατὰ δὲ τὴν τοῦ βασιλέως κέλευσιν ὁ Συμεὼν τοὺς μαθητὰς Κωνσταντίνου ἐν ἐκκλησίαις θεοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν παραδέδωκεν. Ἄλλ' ἔμειναν ἀνεπίστροφοι, μᾶλλον ἐλόμενοι συναποθνήσκειν τῇ ἑαυτῶν κακίᾳ ἢ διὰ μετανοίας τὸν θεὸν ἐξιλεώσασθαι καὶ σωτηρίας αἰωνίου ἐπιτυχεῖν. Οὗς ἀνακρίνας ὁ Συμεὼν καὶ ἀμύητος ὢν θεϊκῆς παιδείσεως, μᾶλλον δὲ κοῦφος ταῖς φρεσὶν ὑπάρχων, τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἔμαθεν αἴρσειν. Καὶ ἀνακάμψας πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τριετὴ χρόνον ἐπιμείνας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἶκοι μένων, τελείως ἐνεργηθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καταλιπὼν ἅπαντα, λαθραίως ἀπέδρα, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν λεχθεῖσαν Κίβσοσαν τοὺς μαθητὰς ἐπισυναγάγει Κωνσταντίνου καὶ γίνεται τῆς κακίας διάδοχος· εὐδοξίαν τε ὡς καὶ οἱ πρὸ τούτου ἑαυτῷ πραγματευόμενος, Τίτον ἑαυτὸν ἐπονομάζει. Ἐγὼ δὲ τοῦτον οὐ Τίτον λέξω· οὐ γὰρ ἦν μιμητὴς Τίτου τοῦ ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Παύλου τοῦ ἀποστόλου χειροτονηθέντος ἐπισκόπου, ἀλλὰ Κῆτος· μιμητὴς γὰρ γέγονε τοῦ θαλασσίου κήτους τοῦ τοῖς ὕδασι ἐμφωλεύοντος. Περὶ γὰρ τοῦ θαλασσίου κήτους φασὶ τινες ὅτι τὸ θαλάσιον κήτος ἀσπίδοχελώνη λέγεται· ἔστι δὲ τῷ μεγέθει νήσῳ ἑοικὸς καὶ φωνὴν ἔχει βαρείαν· ὅθεν ἀγνοοῦντες οἱ ναῦται ἐπ' αὐτῷ τὰς ἀγκύρας τιθέασιν, καὶ πηγύντες πασσάλους τὰ πλοῖα δεσμεύουσιν· ἐπὰν δὲ ἀνάψωσιν ἐπ' αὐτῷ κάμινον, θερμανθὲν τὸ ζῶον, ἀθρόως καταδύνει, πάντας εἰς βυθὸν ἀποπνίγει. Οὕτως οὖν καὶ οὗτος, τοὺς ἀγνοήσαντας αὐτοῦ τῆς κακίας τὸ μέγεθος, καὶ τὴν βαρείαν φωνὴν μὴ ἐκκλίναντας, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπακούσαντας, ἐπ' αὐτῷ τε τῆς ἐλπίδος τὴν ἀγκυραν θεμένους, πάντας διὰ πυρὸς εἰς βυθὸν Ἄιδου κατήγαγεν· διὰ πυρὸς γὰρ λέλυται σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ πλανηθεῖσιν καὶ πρὸς πῦρ ἐξεδήμησεν ἄσβεστον. Τριετὴ γὰρ ἐκεῖσε τελείας χρόνον καὶ πολλοὺς ἀπατήσας, ὕστερον συζητήσεως γενομένης καὶ λόγων πολλῶν κινουμένων μεταξύ Ἰουστοῦ τοῦ προμνημονευθέντος, τοῦ τῇ λίθου βολῇ τὸν Κωνσταντίνον πατάξαντος, καὶ

Συμεῶνος τοῦ καὶ Κήτους, περὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ τοῦ ἐν τῇ πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολῇ κειμένου τοῦ φάσκοντος: «Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ τε ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται· καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκεν». Εἶτα διενισταμένου τοῦ Ἰούστου καὶ λέγοντος: «Ἄρα μήπως ἀπατῶμεν τοὺς λαοὺς καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων ἀσυνέτως ἀπόλλομεν, ἕτερα διδάσκοντες παρὰ τὰ ἀποστολικά ῥήματα, ὧν ψυχῶν τὸ κρῖμα ἐπὶ τῆς φοβερᾶς δίκης ἡμεῖς ἀποτίσομεν;» ὁ Συμεὼν οὐκ ἐπέιθετο, ἀλλὰ μάλλον ἐπέμενε διαστρέφων, ὡς ἔθος ἦν αὐτῷ, ὧδε κἀκεῖσε τοῦ λόγου τὴν ἐρμηνεῖαν ἄγων. Καὶ γενομένης φιλονεικίας μεγάλης μεταξὺ Ἰούστου καὶ τοῦ Συμεῶνος, ὁ Ἰούστος ἀνέρχεται πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Κολωνείας, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ μαθεῖν βουλόμενος, ἀνήγγειλεν αὐτῷ πάντα περὶ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν τῶν συνόντων αὐτῷ καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος μὴδὲν μελλήσας ἀνήγαγε περὶ τούτων τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, τῷ μετὰ Ἡράκλειον βασιλεύσαντι. Μαθῶν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσε πάντας ὑφὲν ἀνακριθῆναι, καὶ τοὺς ἐμμείναντας τῇ πλάνῃ πυρὶ παραδοθῆναι· ὅπερ καὶ γέγονεν. Πλησίον γὰρ τῆς Σωροῦ πυρὰν μεγάλην ἀνάψαντες ἄρδην κατέφλεξαν ἅπαντας.

[Στην Κίβσοσα παρέμεινε ἐπὶ 27 ἔτη, παραπλανῶντας πολλοὺς ντόπιους, ἀλλὰ ὁ θάνατός του ἦταν ἄξιος τῆς διδασκαλίας του. Ὃταν ὁ αυτοκράτορας ἔμαθε, δὲν ξέρω πῶς, τα σχετικά με τὸν Κωνσταντῖνο, ἔστειλε ἕναν αυτοκρατορικό πρᾶκτορα ὀνόματι Συμεὼν με τὴν ἐντολὴν νὰ λιθοβολῆσῃ τὸν πρωτεργάτη τῆς αἵρεσης καὶ τοὺς μαθητὲς του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαπατηθεῖ ἀπὸ ἀγνοία, νὰ τοὺς παραδώσῃ στὶς ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ὀρθόδοξη πίστη, ἀν καὶ τελικὰ δὲν διορθώθηκαν. Αὐτὸ καὶ ἐγένε. Φτάνοντας ὁ Συμεὼν στὴν Κίβσοσα, πῆρε μαζί του ἕναν ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς αξιωματούχους, τὸν Τρύφωνα, συνέλαβε ὅλους τοὺς αἰρετικούς καὶ, ἀφοῦ τοὺς συγκέντρωσε στὸ νότιο μέρος τοῦ κάστρου τῆς Κολωνείας, ἔστησε τὸν δύστυχο Κωνσταντῖνο ἀπέναντι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Αὐτοῖ, ὁμῶς, παίρνοντας τὶς πέτρες στα χέρια τοὺς, ἔστρεφαν τὰ χέρια πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔκαναν πῶς πετοῦν τὴν πέτρα, ἐνῶ τὴν ἔριχναν πρὸς τὰ πίσω, λυπούμενοι τὸν δάσκαλό τοὺς πὺν τὸν πίστευαν σταλμένο ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ «Σαλεμένος Νους» εἶχε υἱοθετήσῃ πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια κάποιον Ἰούστο καὶ τοῦ εἶχε διδάξει τὴν πίστη τῶν Μανιχαίων· ὁ Ἰούστος, ὁμῶς, τοῦ ξεπλήρωσε τὴν ἀνατροφή καὶ τὴν διδασκαλία ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀξίει, διότι, ὅταν τὸν διέταξε ὁ Συμεὼν, πῆρε πέτρα καὶ κτύπησε τὸν Κωνσταντῖνο ὡς νὰ ἦταν νέος Γολιάθ. Καὶ ἀκουστικῆ ἡ φωνὴ τοῦ Δαβὶδ νὰ λέει: «Ἄνοιξε λάκκο καὶ τὸν ἀνέσκαψε» καὶ «τὸ κακὸ τοῦ θα ἐπιστρέψει στὸ κεφάλι τοῦ». Τὸ δε μέρος ἐκεῖνο μέχρι σήμερα ὀνομάζεται Σωρός, λόγῳ τῶν λίθων πὺν συσσωρεύτηκαν ἐκεῖ. Σύμφωνα δε με τὴν ἐντολὴν τοῦ αυτοκράτορα, ὁ Συμεὼν παρέδωσε τοὺς μαθητὲς τοῦ Κωνσταντίνου στὶς ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ μετανοήσουν. Αὐτοῖ ὁμῶς ἔμειναν ἀμετανόητοι, προτιμώντας περισσότερο νὰ πεθάνουν λόγῳ τῆς κακίας τοὺς, παρὰ νὰ ἐξιλωθοῦν στα μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πετύχουν τὴν αἰώνια σωτηρία με τὴ μετάνοια. Ὁ Συμεὼν τοὺς ἀνέκρινε καὶ, ὄντας ἀνεκπαίδευτος στα θεολογικά ζητήματα καὶ μάλλον ἐλαφρόμυαλος, διδάχθηκε τὴν καταστροφικὴ αἵρεσή τοὺς. Ἐπέστρεψε στὸν αυτοκράτορα καὶ, ἀφοῦ ἔμεινε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τρία χρόνια κλεισμένος στὸ σπῆτι τοῦ, τὸν κατέλαβε ὁ διάβολος καὶ ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ ἀπέδρασε κρυφὰ καὶ, φτάνοντας στὴν Κίβσοσα, συγκέντρωσε τοὺς μαθητὲς τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὸν διαδέχθηκε στὴν κακία· θέλοντας δε νὰ ἀποκτήσῃ καλὸ ὄνομα, ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτόν, ὀνόμασε τὸν ἑαυτοῦ τὸν Τίτο. Ἐγώ, ὁμῶς, δὲν θα τὸν ἀποκαλέσω Τίτο, διότι δὲν ἦταν μιμητὴς τοῦ Τίτου πὺν εἶχε χειροτονήσῃ ἐπίσκοπο Κρήτης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ Κήτος, διότι μιμήθηκε τὸ θαλάσσιο κήτος πὺν παραμονεῖ στὴ θάλασσα. Γιὰ τὸ θαλάσσιο αὐτὸ κήτος λένε ὀρισμένοι ὅτι ὀνομάζεται ἀσιδοχελώνη· εἶναι στὸ μέγεθος παρόμοιο με νησὶ καὶ ἔχει βαρὶὰ φωνή· αὐτὸ παραπλανά τοὺς ναῦτες καὶ ρίχνουν ἀγκυρὰ πάνω του καὶ, μπήγοντας πασσάλους, δένουν τὰ πλοία. Ὃταν, ὁμῶς, ἀνάψουν καμῖνι πάνω του, τότε τὸ ζῶο ξεσταίνεται καὶ καταδύεται ταχύτατα καὶ τοὺς παρασύρει ὅλους στὸ βυθὸ καὶ πνίγονται. Ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτός, ὅλους ὅσοι δε γνώριζαν τὸ μέγεθος τῆς κακίας τοῦ καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴ βαρὶὰ φωνὴν τοῦ, ἀλλὰ μάλλον ὑπάκουσαν σὲ αὐτὴν καὶ ἐρίζαν πάνω του τὴν ἀγκυρὰ τῆς ἐλπίδας τοὺς, τοὺς βούλιαξε στὸ βυθὸ τοῦ Ἄδη με τὴ φωτιά· διότι ἀπὸ φωτιά ἔχασε τὴ ζωὴ τοῦ μαζί με ὄσους ἀπατήθηκαν ἀπὸ αὐτόν καὶ ἀποδήμησε στὴ φωτιά πὺν δε σβῆνει ποτέ. Στὴν Κίβσοσα παρέμεινε γιὰ τρία χρόνια καὶ ἐξαπάτησε πολλούς. Ὑστερα ὁμῶς, κατὰ τὴ διάρκεια συζήτησης, ἦρθαν στα λόγια ὁ προαναφερθεῖς Ἰούστος, αὐτός πὺν χτύπησε τὸν Κωνσταντῖνο με τὴν πέτρα, καὶ ὁ Συμεὼν τὸ Κήτος σχετικά με ἕνα ἀποστολικὸ χωρίο στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολὴ πὺν ἔλεγε: «Ὅτι χάρις σὲ Αὐτόν χτίστηκαν τὰ πάντα, ὄσα εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχές εἴτε ἐξουσίες· τὰ πάντα χτίστηκαν μέσω Αὐτοῦ καὶ γι' Αὐτόν· καὶ Αὐτός εἶναι πρὶν ἀπ' ὄλα καὶ τὰ πάντα συνίστανται σὲ Αὐτόν». Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ Ἰούστος σηκώθηκε καὶ ἔλεγε «Μήπως λοιπὸν παραπλανοῦμε τὸν κόσμον καὶ ἀσύνετα προκαλοῦμε τὴν ἀπώλεια τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων διδάσκοντας πράγματα διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ πὺν λέει ὁ Ἀπόστολος καὶ τὶς ἀμαρτίες τῶν ψυχῶν αὐτῶν θα τὶς πληρώσομε ἐμεῖς ὄταν ἔλθει ἡ ὄρα τῆς Δευτέρας Παρασῆας;», ὁ Συμεὼν δὲν πειθόταν, ἀλλὰ μάλλον ἐπέμενε νὰ διαστρέφει, ὅπως τὸ συνήθιζε, τὴν ἔννοια τῶν κειμένων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ συγκρουστοῦν ὁ Ἰούστος με τὸν Συμεὼν καὶ ὁ πρῶτος νὰ προσφύγει στὸν ἐπίσκοπο Κολωνείας, θέλοντας νὰ μάθει τὴ δύναμη τοῦ ρητοῦ τοῦ Ἀποστόλου· παρὰλληλα τὸν ἀποκάλυψε τὰ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους πὺν συμμετείχαν στὴ διδασκαλία. Ὁ ἐπίσκοπος χωρὶς καθυστέρηση τὰ ἀνέφερε ὄλα στὸν αυτοκράτορα Ἰουστινιανό, ὁ ὀποῖος βασιλεύσε μετὰ τὸν Ἡράκλειο. Μαθαίνοντάς τὸ ὁ αυτοκράτορας, διέταξε νὰ ἀνακριθοῦν ὀμαδικὰ καὶ ὄσοι ἐπέμεναν στὴν αἵρεσή τοὺς νὰ καοῦν. Αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐγένε: ἀμέσως ἀνάψαν μεγάλη πύρα

κοντά στη Σωρό και τους έκαψαν όλους.]

«Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 43.25-47.16.

Peter Hegoumenos (possibly Petrus Siculus under another name) mentions Symeon-Titos:

Μετὰ δὲ Κωνσταντῖνον τὸν καὶ Σιλουανόν, δεύτερον ἔσχον διδάσκαλον, Συμεῶνα καλούμενον, μετονομάσαντα δὲ ἑαυτὸν Τίτον.

[Μετὰ τον Κωνσταντῖνο-Σιλουανό απέκτησαν δεύτερο διδάσκαλο, τον λεγόμενο Συμεών, που ονόμασε τον εαυτό του Τίτο.]

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 82.1-2.

Symeon-Titos counted among the teachers of the Paulicians:

Μάνεντα τοίνυν καὶ Παῦλον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἄλλους οὓς ἔάν τις εἶπη αὐτοῖς, προθύμως ἀναθεματίζουσιν. Κωνσταντῖνον δὲ τὸν Σιλουανόν ἐπικληθέντα, καὶ Συμεών τὸν καὶ Τίτον, καὶ Γεγνέσιον τὸν καὶ Τιμόθεον, καὶ Ἰωσήφ τὸν καὶ Ἐπαφρόδιτον, καὶ Βαάνην τὸν ρυπαρόν, καὶ Σέργιον τὸν καὶ Τυχικόν, ὡς διδασκάλους αὐτῶν οὐδαμῶς ἀναθεματίζουσιν, ἀλλ' ἔχουσιν αὐτοὺς ὡσπερ ἀποστόλους Χριστοῦ.

[Τον Μάνη, λοιπόν, και τον Παῦλο και τον Ἰωάννη και ὅποιους ἄλλους αναφέρει κάποιος στους Παυλικιανούς αυτοί τους αναθεματίζουν με προθυμία. Ὁμως τον Κωνσταντῖνο που ονομάστηκε Σιλουανός και τον Συμεών-Τίτο και τον Γεγνέσιο-Τιμόθεο και τον Ἰωσήφ-Ἐπαφρόδιτο και τον Βαάνη τον Ρυπαρό και τον Σέργιο-Τυχικό δεν τους αναθεματίζουν διότι εἶναι διδάσκαλοί τους και τους ἔχουν ὅπως ακριβῶς τους Ἀποστόλους του Χριστοῦ.]

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 83.1-5.

Patriarch Photios (9th C.) accounts the events regarding Symeon-Titos:

Ἄλλ' εἴκοσι μὲν καὶ ἑπτὰ διατρίψας ἔτη ὅλα ἐν οἷς εἴρηται τόποις τὸ λαοπλανῆς ἐκεῖνο καὶ κακομήχανον τέρας, πολλοὺς τε τῶν ἐγγχωρίων τῆς αὐτῆς μετασχεῖν παρασκευάσας λύμης, καὶ κατάφωρος ἐφ' οἷς ἐθεομάχει γεγωνῶς καὶ λίθων βολαῖς τὴν δικὴν ὑποσχῶν ἔδν εἰς Ἄιδου. Κωνσταντῖνος γὰρ ὁ βασιλεὺς τὰ κατ' αὐτὸν ἀναπετυσμένοις στέλλει τινὰ τοῦνομα Συμεῶνα τὸν μὲν λαοπλάνον ὑπαγαγεῖν τῇ δίκῃ, ὅσοι δὲ τῆς ἐκεῖνου πλάνης μετέσχον, εἶτα ταύτης ἀφίστανται καὶ τὴν τῶν μετανοούντων χώραν ὀλοψύχως ἀναπληροῦσιν, τούτους ἄρα πρὸς μάθησιν τῶν ὀρθῶν δογμάτων καὶ κατάγνωσιν ἐπὶ πλέον τῆς ἀποστασίας ταῖς τοῦ θεοῦ προσκαρτερεῖν παραδοῦναι ἐκκλησίαις. Καταλαβὼν δὲ ὁ ἀπεσταλμένος τὴν χώραν ἐν ἣ τὸ τῆς πλάνης ἠνέφκτο ἐργαστήριον, καὶ συμπαραλαβὼν τινὰ τῶν ἐκεῖσε ἐπαρχόντων, Τρύφων ἦν τῷ ἀνδρὶ ὄνομα, συλλαμβάνει μὲν τοὺς ἠπατημένους, συλλαμβάνει δὲ καὶ τὸν τῆς ἀπωλείας διδάσκαλον, καὶ τοὺς μὲν πρὸς μετάνοιαν ὀλοψύχως ὀρῶντας, ἢ δοκοῦντας ὀρᾶν, τῶν τοῦ θεοῦ ἐκκλησιῶν τοῖς ἐφόροις ἐνεχειρίζεν, τοὺς δ' ἔτι πνέοντας τὴν ἀποστασίαν ὑφ' ἐν ποιησάμενος καὶ εἰπὼν ἅ τοῖς τοιοῦτοις ἀκούειν ἤρμοζεν, σκοπὸν μὲν αὐτοῖς προτίθησι τὸν καθηγεμόνα τῆς πλάνης, αὐτοὺς δὲ βάλλειν προστάσει τοῖς λίθοις. Ἄλλ' οἱ μὲν ἄλλοι ὀκνηρότερον πῶς ἤπτοντο τοῦ ἔργου, Ἰουστός δὲ τις ὄνομα, υἱὸς κατὰ θέσιν πεπονημένος τῷ Κωνσταντῖνῳ, παρ' ᾧ καὶ τὴν μανιχαϊκὴν αἵρεσιν ἐμαθητεύθη, ὃς ἐπιγνούς, ὡς ἔοικεν, εἰς οἶον αὐτὸν βάραθρον ὁ διδάσκαλος ἐμβεβλήκει, χειροπλήθη λίθων λαβὼν καὶ πληγὴν καιρίαν τῷ κακῷ διδασκάλῳ ἐντεινάμενος, τοῦ ζῆν τὸν ἄθλιον ἀθλίως ἀπήλασεν· μεθ' ὃν καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος συνεπιθέμενοι τῷ ἔργῳ σωρὸν λίθων τὸ πτώμα εἰργάσαντο, ὡς καὶ μέχρι νῦν ἐκεῖθεν Σωρὸν ἐπὶ κλησιν τὸν χώρον λαχεῖν. Οἱ μὲντοι ταῖς τοῦ θεοῦ παρατεθέντες ἐκκλησίαις τότε πλεῖστον αὐτῶν ἀντὶ τῆς ἐπιστροφῆς τὸ ἀδιόρθωτον ἐπεδείξαντο, καὶ ὄγε ταλαίπωρος Συμεών, ἀμαθῆς τε ὢν σωτηρίου διδάγματος καὶ ἄλλως τὰς φρένας κοῦφος καὶ εὐπαράγωγος, λογοθετῶν καὶ ἀναπυθανόμενος τὰ κατὰ τοὺς ἀποστάτας, ἀντὶ τοῦ μεταβαλεῖν τινὰς πρὸς τὸ τῆς εὐσεβείας φρόνημα, αὐτὸς εἰς τὴν ἐκεῖνων ὀλέθριον θρησκείαν μετέβαλεν. Πράξας δ' οὖν ἄπερ εἴρηται καὶ ἀναδραμῶν πρὸς τὸν ἀπεσταλκὸτα βασιλεῖα, καὶ κρύπτων ἔνδον πάντα ῥαγῆναι ἤδη καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἐβιάζετο, ἀπαίρει λάθρα τῆς βασιλίδος καὶ εἰς τὴν προειρημένην Κίβωσσαν παραγεγωνῶς ἀθροίζει μὲν τοὺς ὀμιλητὰς Κωνσταντῖνου, ὃν αὐτὸς ἐκ προστάγματος ἀνεῖλεν, διδάσκαλον δὲ καὶ διάδοχον αὐτὸς ἑαυτὸν τῆς ἀποστασίας προκαθίζει· κατὰ μίμησιν δὲ τῶν πρὸ αὐτοῦ τῆς ἀποστασίας ἐξάρχων καὶ τὴν κλησιν εἰς Τίτον μετέθετο.

Τρεις δέ γ' ἐνιαυτούς ἐν τῇ τοιαύτῃ διατελέσας πλάνῃ καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς εὐσεβείας συλαγωγῆσας, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα πράττων ἔαλω, τὸν διὰ πυρὸς ἀπέτισεν ὄλεθρον, αὐτὸς τε καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μυσταγωγηθέντων ὅσους εἶλεν τὸ ἀμεταμέλητον. Ὁ γάρ τοι προειρημένος Ἰούστος, οὐ χειρὸς ἔργον ὁ τοῦ ἀποστάτου κατέστη θάνατος, μετὰ πολλὰς ἄλλας, οἷα εἰκὸς, ὀμιλίας τε καὶ συζητήσεις τὸ ἀποστολικὸν προβαλλόμενος λόγιον τὸ φάσκον· «Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθη, καὶ αὐτὸς ἐστὶν πρὸ πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκεν», τοῦτο δὴ προβεβλημένος τὸ ῥητὸν ἀντανίστατο τῷ Συμεῶνι φάσκων ὡς ἄρα μήποτε αὐτοὶ τε ἠπατημένοι εἶεν καὶ τοὺς ἐπομένους συναπατῶσιν, οὐ τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς θεὸν ἀληθῶς καὶ πατέρα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιγράφοντες, ἀλλὰ παρὰ τοῦτον ἕτερόν τινα, ὃν τὰ ἀποστολικά οὐκ ἐπίσταται λόγια. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς κινήσεως ἔριδος αὐτοῖς καὶ μάχης ἀσπόνδου συστάσης, πρόσσεισιν ὁ Ἰούστος τῷ Κολωνείας ἐπισκόπῳ, ὡς ἂν τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ καταλάβοι σαφέστερον, καὶ ἀνακαλύπτει πάντα ὅσα αὐτῷ τε καὶ τοῖς συνοῦσιν διεπράττετο, ὃ δὲ ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, Ἰουστινιανὸς δὲ ἦν, ὁ μετὰ Ἡράκλειον τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος· καὶ ὡς ἐρεύνη καὶ κρίσει δικαίᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑποβληθῆναι κελεύσας, τοὺς τε ἀμεταμέλητως ἔχοντας καὶ τοὺς μετάνοιαν πάλαι μὲν ἐπαγγελαμένους, ὁμοίως δὲ τὴν ἑαυτῶν ἀποστασίαν περιέποντας, τὸν διὰ πυρὸς ὑποστήναι προσέταξεν θάνατον. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο πληθὸς ἅμα Συμεῶνι τῷ καὶ Τίτῳ, οὕτω τοῦ ζῆν πικρῶς ἐστερήθησαν,...

[Ἀλλά, ἔχοντας παραμένει σε ἐκεῖνο το μέρος ἐπὶ 27 ἔτη το λαοπλάνο ἐκεῖνο και ἀπατηλό τέρας, και ἔχοντας πείσει πολλοὺς ντόπιους να συμμετάσχουν στη βρομιά του, συνελήφθη για την αιρετική του πίστη και τιμωρήθηκε με λιθοβολισμό και βούλιαξε στον Αδη. Διότι ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ἔμαθε τη δρᾶση του και ἔστειλε ἐκεῖ κάποιον ονόματι Συμεῶν για να δικάσει τον λαοπλάνο και να παραδώσει στις ἐκκλησίες του Θεοῦ, για να διδαχθῶν την ορθόδοξη πίστη και να συνειδητοποιήσουν την αἵρεσή τους, ὅσους εἶχαν λάβει μέρος στην πλάνη του Κωνσταντίνου και ἔπειτα απομακρύνθηκαν και δήλωσαν ὅτι μετανοοῦν. Ο ἀπεσταλμένος ἔφτασε στην περιοχή ὅπου εἶχε ανοίξει το ἐργαστήριο της ἀπάτης και, παίρνοντας μαζί του ἕναν ἀπὸ τοὺς ντόπιους ἀρχόντες ονόματι Τρύφωνα, συλλαμβάνει τοὺς αιρετικούς και τον διδάσκαλο της ἀπαιθείας, και τοὺς μεν, ὅσοι ολόψυχα ἠθέλαν να μετανοήσουν ἢ φαινόταν να ἠθέλαν, παραδίδει στους ἐπιτρόπους των ἐκκλησιῶν, ὅσους ὁμως παρέμεναν πιστοὶ στην αἵρεση τοὺς συγκέντρωσε και, λέγοντάς τοὺς ὅσα ταιριάζει να ἀκούνε τέτοιοι ἀνθρώποι, ἔστησε ἀπέναντί τοὺς ὡς στόχο τον ἀρχηγὸ της αἵρεσης και τοὺς διέταξε να τον λιθοβολήσουν. Ἀλλὰ οἱ μεν ἄλλοι το ἔκαναν με κάποια οκνηρία, ο Ἰούστος ὁμως, θετὸς γιος του Κωνσταντίνου και μνημένος ἀπὸ αὐτὸν στην αἵρεση των Μανιχαίων, γνωρίζοντας, ὅπως φάνηκε, σε ποιον γκρεμὸ τον εἶχε ρίξει ο δάσκαλός του, παίρνει στα χέρια του μια μεγάλη πέτρα και με αὐτὴν πλήγωσε καιρία τον ταλαίπωρο και του στέρησε τη ζωὴ. Κατόπιν και ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἀκολούθησαν το παραδείγμα του και κάλυψαν το πτώμα με ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες, γι' αὐτὸ και ἔως σήμερα το μέρος ἐκεῖνο ονομάζεται Σωρός. Το μεγαλύτερο μέρος ὅσων παραδόθηκαν στις ἐκκλησίες του Θεοῦ ἐπέλεξαν να παραμείνουν ἀδιόρθωτοι ἀντὶ να μετανοήσουν, ο δε ταλαίπωρος Συμεῶν, ὄντας ἀμαθὴς στα θεολογικά ζητήματα και παράλληλα ελαφρόμυαλος και ευεπηρεάστος, ἀνακρίνοντας και ρωτώντας τοὺς αιρετικούς τα σχετικά με την πίστη τοὺς, ἀντὶ να πάρει κάποιους με το μέρος της ορθοδοξίας, προσηλυτίστηκε ο ἴδιος στην καταστροφικὴ θρησκεία τοὺς. Φέροντας, λοιπόν, σε πέρας ὅσα εἶπαμε και ἐπιστρέφοντας στον αυτοκράτορα που τον εἶχε στείλει, ἔκρυβε μέσα του το θηρίο και το περιέθαλπε για τρία χρόνια. Κατόπιν, ὅταν το θηρίο τοῦ εἶχε καταφάει τα σωθικά και ἠθέλε να ἐκραγεί και να βγει προς τα ἔξω, ο Συμεῶν ἔφυγε κρυφά ἀπὸ τη Βασιλεύουσα και ἔφτασε στην προαναφερθεῖσα Κίβωσσα, ὅπου συγκέντρωσε τοὺς μαθητὲς του Κωνσταντίνου, τον ὁποῖον αὐτὸς εἶχε ἐκτελέσει κατόπιν ἐντολῆς, και τοποθέτησε τον ἑαυτοῦ στη θέση του διδασκάλου και του διαδόχου στην αἵρεση· μιμούμενος δε τοὺς πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἀρχηγούς της αἵρεσης, ἄλλαξε το ὄνομά του σε Τίτος. Στην πλάνη αὐτὴ παρέμεινε για τρία χρόνια και πολλοὺς ἀπέσπασε ἀπὸ την ορθὴ πίστη, ὅταν ὁμως συνελήφθη να τα κάνει αὐτὰ τιμωρήθηκε με θάνατο στην πυρὰ και αὐτὸς και ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του ὅσοι δε μεταμελήθηκαν. Ο λόγος ἦταν ὅτι ο Ἰούστος, ἀπὸ τα χέρια του ὁποῖου πέθανε ο Κωνσταντίνος-Σιλουανός, μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες, ὅπως φαίνεται, ὀμιλίες και συζητήσεις, προέβαλε το ἀποστολικὸ χωρίο που λέει: «Ὅτι χάρις ὁ Ἄυτὸν χτίστηκαν τα πάντα, και ὅσα εἶναι στον οὐρανὸ και ὅσα εἶναι στη γῆ, τα ὁρατὰ και τα ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχές εἴτε ἐξουσίες· τα πάντα χτίστηκαν μέσω Ἄυτου και γι' Ἄυτὸν· και Ἄυτὸς εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα και τα πάντα συνίστανται σε Ἄυτὸν», και προβάλλοντας το χωρίο αὐτὸ ἐρχόταν σε σύγκρουση με τον Συμεῶν, ἀπορῶντας μήπως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἐξαπατηθεῖ και ἀπατούσαν και ὅσους τοὺς ἀκολουθοῦσαν με το να μην θεωροῦν τον ποιητὴ οὐρανοῦ και γῆς ἀληθινὸ θεὸ και πατέρα του κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κάποιον ἄλλο διαφορετικὸ ἀπὸ αὐτόν, κάποιον που δε γνωρίζει τα λεγόμενα του Ἀποστόλου. Ἀπὸ την πρᾶξη αὐτὴ ξεκίνησε διαμάχη και σφοδρὴ σύγκρουση ἀνάμεσά τοὺς. Ἐξαιτίας της ο Ἰούστος κατέφυγε στον ἐπίσκοπο Κολωνείας για να του ἐξηγήσει σαφέστερα το νόημα της ἀποστολικῆς ρήσης και του ἀποκάλυψε ὅλα ὅσα ἔπραττε ο ἴδιος και οἱ σύντροφοί του. Ο ἐπίσκοπος τα ἀνέφερε αὐτὰ στον αυτοκράτορα (ἦταν ο Ἰουστινιανός, που διαδέχθηκε στην βασιλεία τον Ἡράκλειο) και αὐτὸς ἔδωσε ἐντολή να υποβληθῶν σε ἔρευνα και δίκαιη δίκη και ὅσοι δε μεταμελοῦσαν ἢ εἶχαν δηλώσει ὅτι μετανοοῦν ἀλλὰ παρέμειναν αιρετικοὶ διέταξε να πεθάνουν στην πυρὰ. Μεγάλο μέρος των αιρετικῶν βρῆκε τέτοιο φορικτὸ θάνατο μαζί με τον Συμεῶν, τον λεγόμενο Τίτο,...]

«Photius, Récit de la réapparition des Manichéens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 143.4-145.20.

Chronological Table

ca. 682: Symeon's mission to Kibossa, aiming to stop Constantine-Silouanos's teaching

682-685: Symeon returns to Constantinople and stays there

ca. 685: Symeon returns to Kibossa. Resurgence of the teaching

ca. 688: Symeon is burned to death in Colonea